םה:

שיםע ולא הבדיל: ת"ר יושםע אין שיםע או

אלא "ביד וכן הוא אומר יוישםעהו כשםע

הגדי: לא הסיר את המוראה כו': מתני'

דלא כרבי אלעזר בר"ש דתניא 6א"ר אלעזר

בר"ש שמעתי שמבדילין בחמאת העוף

מאי בינייהו אמר רב חסדא מיצוי חמאת

העוף מעכב איכא בינייהו ת"ק סבר

במיצוי חמאת העוף מעכב וכיון בו דמצוי

דם 🐠 קעביד מעשה עולה בחמאת העוף

ור' אלעזר בר"ש סבר סמיצוי חמאת העוף

לא מעכב ומחתך בשר בעלמא הוא רבא ב

אמר שהייה בסימן שני בעולת העוף מעכבי

איכא בינייהו תנא קמא סבר שהייה בסימן

שני בעולת העוף לא מעכבה ואע"ג דשהייה

קא עביד מעשה עולה בחמאת ורבי אלעזר

בר"ש סבר מעכבה וכיון דשהייה מחתך בשר

בעלמא הוא אביי אמר רוב בשר מעכב

איכא בינייהו ובפלוגתא דר' זירא ור' שמואל

בר רב יצחק חד אמר ז שהייה בסימן שני

בעולת העוף מעכבה איכא בינייהו וחד אמר

רוב בשר מעכב איכא בינייהו מכלל דבעינן

יכיצד מולקין חמאת העוף חותך שדרה יסכיצד

ומפרקת בלא רוב בשר עד שמגיע לוושם או

לקנה הגיע לוושם או לקנה חותך סימן אחד

אוֹ רובו ורוב בשר עמו ובעולה שׁנים או רוב

שנים אמרוה קמיה דרבי ירמיה אמר לא

שמיע להו הא דא"ר שמעון בן אליקים משום

רבי אלעזר בן פרת משום ר"א בן

שמוע אומר היה ר"א בר' שמעון שמעתי

בחטאת ח העוף שמבדילין ומאי נלא יבדיל

הגהות הב"ח

(ל) גמ' וכיון דמלוי דס מעכב קעניד מעשה: (3) שם מכלל דבעינן רוב כל"ל ואות ד' נמחק: (ג) רש"י ד"ה רוב בשר וכר לא

שינויי נוסחאות

או ל"ל שיסוע (*ש"מ): ב] וכיון אן כ"ל שיסוע (ישית). בן וביון דקא מצי לדם כי מבדיל קעביד כוי כל"ל (ש"מ): ג] מדכלי מוס' כד"ה ורכי נלאה דגרסי רבה: ד] מינת מעכב נמחק (*ש"ח): ה] נ"ל פסלא ותינת מעכב הן ל"ל פסלא ותיכת מעכב נתחק (ש"מ): ו] גירסת לי"ת חד אמר רוב בשר מעכב וחד אמר אין רוב בשר מעכב מכלל: ז] פלי כניחותל (מנחת יהודה). ובש"מ נרים דתניא: ח] ל"ל שמבדילין בחטאת העוף (ש"ח): מ] קמיפלגי ומאי טעמא דראב"ש כל"ל והס"ד, מה"ל מיצוי חטאת העוף כו". רבחטאת העוף יש ומיצוי ובעולת העוף ליכא ומיצוי ובעולת העוף ליכא הזאה ומה דאמר קרא לא יבדיל היינו בשביל שלא יעשה מעשה עולת העוף בחטאת העוף כל"ל (ש"ש): י] ל"ל דבתר העוף כל"ל (ש"ש): י] ל"ל דבתר ח״וו ורחה״ים: יאן מיבומ מיצוי הוש וכתה"ס: "אן מיכות מיצור הוא דעביד בה ליתל ככי"כו בכי"כו בשל יתל בכי"כו יבן כש"מ נוסף אפילו לשם חטאת פסולה. ואע"ג דבחטאת לא סגי בלא הזאה מ"מ ובעולה ליכא הזאה מ"מ מרינא ביה שפיר מעשה עולה קיינא ביו שביו מעשה מעולה, הואיל וכה"ג כשר בעולה, והא דאמר בעולה ונמצה דמו אין זה כי אם למצוה כמו שאפרש לקמז: יגן דלא מצית שאפרש לקומן. "גן דלא מצית למימר בה מעשה עולה הוי היתוך בשר כו' (כתה"י): יד] הצריכה (ש"מ): מו] ל"ל שהייה (*ש"מ): מו] שניהם ופסלה שהייה בשני אבל כו׳ כל"ל (*ש"מ): יוֹן חיותא וסגי לגבי שחיטה. והבדלה בעולת העוף מצוה בעלמא היא כנ״ל וועוף מצוה בעלמא היא לג"ל ("""): יח] בשר אי אפשר דלית ביה שיעור שהייה, אפ"ה כיון רבעולה לג"ל (""): ים] א אבדיל בחטאת יים) אי אבוייל בחטאון "י שהייה עביד כו' כל"ל מ"מ: כ] נכי"י נוסף דרוב בשר מעכב אם לא חתכו עם סימן מעכב אם לא התכו עם סימן ראשון: כאן נכתה"י נוסף עם סימן ראשון: כב] נס"ל נוסף סיכון האסון: כבן כס מינוקן: ואפילו מחתך ליה רוב בשר כיון דאי בעי לא עביד, מעשה כיון דאי בעי לא עביד, מעשה עולה שפיר קרינא. ס״ל ואפילו כשמחתך ליה לא הוי מעשה עולה, מ"מ גזרינן הא מעם הא (ש"ח): כגן מיבות אטו הא (ש"ח): כגן מיבות וחתיכתו אחר סימן ראשון נמחק (ש"ח): כד] 5"ל בשר (ש"ח): כה] 5"ל דלכתחילה שמכ״י): כו] לה (ש״מ): כו] אם כן מה הקטרה אינה מעכבת בל"ל מייח והנהם הש"מ נמובה ול ד"ו את ליחה מידת הני ולחי רסתנו עדיף טפי לשבץ הגהה זו אחר תינת כוין: כחן ממליקת עולה שעשאה למטה דכיון דמהקטרה ילפא נימא דוו מינה כר׳ (ש״מ): כמ] דמכילתין מינה כר׳ (ש״מ): כמ] דמכילתין (ב״ש): ל] ל״ל אחוז (ש״מ): לא] ל״ל מזה (שמכ״י): לב] ל״ל והא דקאמר (גליון): לג] לעיל מינה (ש"מ): לד] בש"מ נוסף משה (ש ש). יון כפ ת מקו כיון דמחטאת לא ילפינן רק דאינו חובה להבדיל, וע"ק דבפרק העור כו': לה] ס"ל מעתה עולת העוף לראב"ש ליחוש דילמא חיים עליה ולא יעשה רוב שנים (ש"ח): לו] והשתא בשלמא אי אמרת שאסור לחתוך כל השנים פריך שפיר דלא סגי ברוב מצומצם צד שיפסוק רוב הנראה לעינים פו יחוש לצמצם לפי שירא פו לו] ל"ל דהוא (צ"ק): לח] ל"ל

הא כילד קודר את העור סביבות הזפק כמין ארובה ונוטל נולה ועור שכנגד הזפק עם הזפק אבל בלא קדירה לא שהעור נמשך אחריו ונוטל יותר: וכן הוא אומר. בשמשון והתם מפרש בהדיא דביד הוה: מתני'. דקתני הבדיל במליקת חטאת שמלקה בשני : אלעזר סימנין פסול דלא כרבי

שמברילין. שאם הבדיל לא פסל: מחי בינייהו. כלומר במחי קמיפלגי שו: מ"ק סבר מילוי. בתר ז הוחה בחטחת העוף מעכב וכיון דבעל כרחו ממלה דם אי אמרת מבדיל קעביד כל מעשה עולה בחטאת מליקה מובדלת ומיצוי דעולה מילוי או הוא דעביד בה ולקמן (דף סו.) תנן דחטאת העוף שעשאה כמעשה עולה בו לשם חטאת פסולה: ור"א בר"ש סבר לא מערב. הילכך אם רצה להבדיל יבדיל ולא ימצה לאחר הבדלה ולא עבד ליה מעשה עולה ואי משום דשינה בהבדלה כיוו דלאו יו מעשה עולה מצי למימר בה חיתוך בשר בעלמא הוא: ה"ג שהייה בסימן שני בעולם העוף איכא בינייהו. בעולת העוף הלריכו דו ב' סימנים ושהה שיעור שהייה בין סימן לסימן איכא בינייהו אי פסיל בה בשהייה מון בין סימן לסימן כבהמה או לא: מ"ק סבר שהייה בסימן שני בעולת העוף לה פסלה. דלה דמי לשחיטת בהמה דטעמא דבהמה בעיא ב' סימנים משום דלא נפקא חיותא בסימן אחד הילכך שם שחיטה על שניהם יו אבל עוף בסימן אחד פסקא חיותא יו ועולת העוף די מלות הבדלה בעלמא הוא דאיכא עלה אבל שם מליקה אינו חל אלא על הראשון ולא מהניא שהייה לפסול בשני וחטחת שהבדיל בה חע"ג דבלה שהייה אי אפשר בין סימן לסימן כדתני לקמן בשמעתין שבתחילה חותך שדרה ומפרקת בלא רוב בשר הגיע לסימן חותכו ורוב בשר עמו וההיא חתיכת רוב בשר יחו אף על גב דאית ביה שיעור שהייה כיון דבעולה

שהייה בין סימן לסימן לא פסלה אי ש עבדיה בחטאת עביד מעשה עולה בחטאת: ור"א בר"ש סבר שהייה בסימן שני בעולם העוף פסלה. הלכך חטאת שהבדיל בה כיון שא״א לה בלא שהייה בין סימן לסימן בו אין כאן מעשה עולה דבעולה שהייה ליכא ומחתך בשר בעלמא הוא: רוב בשר מעכב איכא בינייהו. ודכולי עלמא שהייה בעולה בסימן שני פסלה והכא בהא פליגי לת"ק חיתוך רוב בשר כאו בחטאת לא מעכב (ג) אי לא מחתיך ליה ואי אמרת מבדיל עביד ליה שני סימנין בלא שהייה ויש כאן מעשה עולה כבו ורבי אלעזר ברבי שמעון סבר רוב בשר בחטאת מעכב וחתיכתו בו אחר סימן ראשון הוא וכיון דלא סגי בלא שהייה בינתיים אין כאן מעשה עולה: מכלל דבעינן רוב הבשר ביו לכסחילה. מדקמיפלגי בעיכובא מכלל דכולהו מודו לכתחילה כהו בעי לחתוך רוב בשר אחר הסימן: שדרה. חוט השדרה: מפרקת. ענם הנואר: בלא רוב בשר. המקפת סביב כדאמרינן בהכל שוחטין (חולין דף כ:) נשברה מפרקת ורוב בשר עמה נבילה ומטמאה ואפילו מפרכסת הילכך אי הוה חותך רוב בשר קודם הסימן הויא ליה בו מתה ולא מהניא בה מליקה וסימנין הלכה למשה מסיני הן: שנים או רוב שנים. בהכל שוחטין (שם דף כא.) אמרינן שנים לרבנן רוב שנים לר"ח בר"ש והתם פליגי בה בקרחי: אמרוה קמיה דר' ירמיה. להך פלוגחא דהנך אמוראי דפליגי בטעמא דר״א ברבי שמעון:

פסול לרבנן כשהבדיל לאחר הזאה אין כאן מעשה עולה שהרי שהה ואין הכשרה של עולה בכך ואי אפשר לו לעשות הזאה בין מליקת סימן ראשון לסימן שני שלא ישהה ורבה מפרש שהייה בסימן שני בעולת העוף מעכב איכא בינייהו דלרבטן לא מעכב ולרבי אלעזר בר"ש מעכב ואביי מפרש דרוב בשר מעכב איכא בינייהו ורבנן סברי רוב בשר לא מעכב ולכך זימנין דלא חמיך רוב בשר עם סימן הראשון 🖦 (מ״מ אסור להבדיל עם סימן הראשון אפילו לאחר ההואה) גורינן אטו היכא דלא חתך רוב בשר ור"א ברבי שמעון סבר רוב בשר מעכב ולכך לא פסל דאין כאן מעשה עולה שכבר חתך רוב בשר עם סימן ראשון וכשמבדיל לאחר ההואה מתה עומד ומבדיל ופסול מו לאביי מאו דפ"ק דחולין (דף כ:) דפריך תקשי לך עולת העוף דבעיא שני סימנין וכי מתה עומד ומולק ולית ליה טעמא דכדי לקיים מצות הבדלה והדר קאמר אמרוה רבנן קמיה דרבי ירמיה פי' הנך טעמי דרב חסדא ורבה ואביי אמר להו לא שמיעא להו הא דאמר ר"ש בן אליקים משום רבי אלעזר בן פדת אומר היה ר"א ברבי שמעון שמעתי שמבדילין בחטאת העוף ומאי לא יבדיל א"ל להבדיל פי׳ ולא לריכין לכל הנך טעמי 🖾 דפריש רב חסדא ורבה ואביי ואף קודם ההואה מותר להבדיל וא"ת דלדידהו דאסור להבדיל קודם הואה ואפילו לרבי אלעור בר"ש א"כ מאי קאמר לעיל מחניתין דלא כר"א בר"ש הא לכאורה מחני" קודם הואה דומיא דרישה דקתני חטאת העוף כילד היתה נעשית מלק ראשה ממול ערפה ואין מבדיל ומוה מדמה על

. דקודם הזאה וכשמבדיל אחר הזאה יש כאן מעשה עולה בחטאת ואפילו חתך רוב בשר עם סימן הראשון מ״מ אסור להבדיל אפילו לאחר הזאה דגורינן אטו וכרי (ש״מ ונע״ז חוס״ שם: ב] מיגת ופסול לימל נתוס״ חולין שס: מא) לאביי וכה״ג בעולה לאו הבדלה הוא דאביי לטנמיה דאית ליר הכי בפ״ק דחולין דפריך ותקשי (ש״מ ונע״ז בתוס״ שם): מב] טעמי דפרישו, דבפירושא דקרא פליגי דלמר שרי ולמר אסור ואפילו קודם הזאה פליגי. וא״ת ולרב חסדא ורבא ואביי אמאי מוקי מתניתין דלא כראב״ש הא לכאורה וכו׳ לנ״ל. והשלל נתחק (ש״מ: י הבדיל בחמאת ולא הבדיל בעולה פסול. נחטאת ניחא כדדרשינן בת"כ חטאת היא שאם מלקה שלא לשמה פסולה וה"ה דכל ששינה בה פסולה ° אבל בעולה קשה מנלן ועוד

> כו׳ ומה הקטרה אינה מעכבת אף הבדלה אינה מעכבת וכן קשה ממליקת כחו עוף שעשחה למטה כיון דעשאה למטה מהקטרה ילפא דון מינה ומינה וכי היכי דלא הקטיר למעלה כשר ° לא מלק למעלה נמי כשר: ס ביצד קרב המתיר. כל הנך משניות דהכא ודפ״ק דמכילתא במו ודמנחות לריכי לדקדק אמאי לריכי כולהו: קעביד מעשה עולה בחשאת. מה שוה למעלה וזה למטה לא חשיב ליה שינוי:

> ורבי אלעזר בר"ש סבר מיצוי בחמאת לא מעכב. הילכך אם רצה להבדיל יבדיל ולא ימצה אחר הבדלה ולא עביד מעשה עולה ואי משום דשינה בהבדלה [כיון דלא מינהן כמעשה עולה א"כ כי מבדיל הוי חיתוך בשר בעלמא כך פירש בקונטרס וקשה דבפ״ק דחולין (דף כא:) דדרים רבי אלעור בר"ם כמשפט חטאת העוף מה להלן כשהוא אוחו לו הראש בגוף ומוה לאו ויליף מיניה בעולת העוף שאין חותך אלא רוב שנים היכי יליף הא אי בעי מבדיל לגמרי בחטאת והיינו יכוליו לפרש כשהוא אוחו א הראש בגוף ומזה לאו אם ירלה קאמר ומדקאמר לבו מה להלן בסימן אחד היינו שאם ירצה לא יחתוך כ"א סימן אחד אבל קשה מברייתה דהתם לעיל פו דקתני שנים או רוב שנים ומפרש התם שנים לרבנן או רוב שנים לר' אלעזר בר"ש לוקמה כולה כרבי אלעזר בר"ש דאי בעי שנים וחי בעי רוב שנים לדו ובפרק העור והרוטב (שם דף קכג.) נמי גבי טלית שנקרעה רובה שוב אינה חיבור וטהורה ומוקי לה

בטלית טבולת יום דכיון דלא חם עלה ואטבלה ליכא למימר דילמא חיים ולא קרע רובה אבל כשאינה טבולת יום גזרינן ופריך אלא מעתה להו לרבי אלעזר בר"ש ליגזר דילמא לא אתי למיעבד רובא והשתח לו אי אין אסור לחתוך כל השנים ל"ל למגזר שם כלל דילמא חיים ונראה לפרש כל סוגיא זו בהבדלה שלאחר הזאה אבל קודם הזאה כולי עלמא לא פליגי דפסולה דאמר קרא לא יבדיל ודוקא רבי שמעון בן אליקים דלקמן אית ליה הך סברא לרבי אלעזר בר"ש דיכול להבדיל כל השנים ואפילו קודם הואה ולית ליה איסור פסול בהבדלה כלל דהח לו מפרש לא יבדיל דקרא אין לריך להבדיל וסוגיא דחולין פרק קמא (דף כא:) וההיא דהעור והרוטב (שם דף קכג.) דלא כוותיה אלא כרב חסדא ורבה ואביי והכי פירושא דכולה שמעתא מאי בינייהו פי' מאי טעמייהו אמר רב חסדא מיצוי חטאת העוף מעכב איכא בינייהו דרבנן סברי מילוי חטאת העוף מעכב וכשהזה עדיין לא נגמרה מלוותה הילכך כשהבדיל סימן שני לאחר הואה לא חשיב מחחך בשר בעלמא ופסול משום שעשה מעשה עולה בחטאת שיש כאן הבדלה בשנים קודם מילוי כמו בעולה ור"א בר"ש סבר דמילוי אינו מעכב וכבר נגמרה כל מלוותן להו וכשמבדיל לאחר הזאה אינו אלא מחתך בשר בעלמא והשתא ל"ל דרב חסדא וסברן דשהייה בסימן שני בעולת העוף לא מעכב דאי מעכב אמאי

בג א מיי׳ פ״ו מהל׳ מעה״ק הלכה כב: הלכה כב: גד ב מיי שם פ"ז הלכה ז: גד ג מיי שם הל"ז ופ"ז שם הלכה כג: דמהקטרה ילפא מה הקטרה הראש בעלמו והגוף בעלמו אף בו כאן

תורה אור השלם

 וְשָׁסֵּע אֹתוֹ בִּכְנְפֶיוֹ לֹא
 וַלְּהָקְטִיר אֹתוֹ הַכֹּהַן המזבחה על העצים אשר על ַתַּשְּׁתְּבֶּיה צֵּל וְיָצַבְּים צְּשָׁ הָאָשׁ עלְה הוא אָשָׁה רֵיחַ בְּיחֹחָ לִיהֹוְה: ויקרא א, יז 2. וַתִּצְלַח עָלְיוֹ רוּחַ יְהֹנְה וישַׁסְעָהוּ בַּשַּׁסַע הַגָּדִי וּמִאוּמַה

יושטעהו בשטע הגדי ומאוקה.
אלן בידו ולא הגיי לאביו
ולאמו את אשר עשה:
שופטים יד, ו
נהריא אתם אל הבהן
והקריב את אשר להשאת
ראשונה ומלק את ראשו
ממול ערפו ולא יבדיל:
ממול ערפו ולא יבדיל:
ייכרא ה. ה. ה. ה.

גליון הש"ם

[תום' ד"ה הבריל כו' אבל בעולה קשה מגלו. עי לעיל דף גנ ע"ב מוס' ד"ה מאמר וכוץ]. שם לא מלק למעלה נמי כשר. עיין מ"י יומא דף ג ע"ב ד"ה אי מה מילואים:

מוסף רש"י

מיצוי חטאת העוף. דכתינ והנשאר גדם ימלה, לאחר האחה ימלה: לא מעכב. דכיון דהוה אע"פ שלא מילה נעשית מלוחו וילא מידי מעילה וחייבין עליו משום נותר ועמלא, וילא מני ידי משום נותר ועמלא, וילא מני ידי חובתו דאינו מעכב הכפרה וויכוו לואים מעכב הפרט (מעיקה הו). שאפילו עקר המילוי לגמרי שהוה ולא מילה כשירה כדאמרן באיזהו מקומן והנשאר כדס ימלה שאינו נשאר לא ימלה בדס ימלה שאינו נשאר לא ימלה בדם יותנה מחינו במחר נח יותנה (כינני דמד.) כיצד מולקין חטאת העוף. במטחם השף כתיב ולה ינדיל גבי שמיעם הקול ביוקלה (ה ח) הילכך בחד קיימון סגי, דעוף הכשרו בסימון אחד (חודיו הכשרו בסימון אחד (חודיו הכשרו בסימון שנד בשר. דלי חתיך בש. בלא חתר בשר. דלי חתיך רוב רוחב הבשר עם המפרחת קודם לסימנין, הויא לה מתה קודם קרום נפינונין, שרוח כל יותים מחיכת הסימנין ומו מלי מליק (שם בח.) ורוב בשר עמו. ללחר מליקת הסימן (שם בא.): ובעולה. לעני הכדלה, חותך

שימה מקובצת

שמעתי שמבדילין בחמאת העוף בו'. לשיטת הקונטרס קשה טובל, חדל דלרלב"ש היכי מיירי קרא דקאמר לא יבדיל, אי לאחר שחתך רוב בשר הלא שרי נמתר שמתן דוב בשר הכם שרי להבדיל מן התורה, ואי לא מתך רוב בשר בהדי סימן ראשון, הלא תטאת פסול הוא כיון דרוב בשר מעכב לחמוך אחר סימן ראשון. ועוד קשה דאם כן לכולהו אמוראי אמר ר' אלעזר בן שמעוו ודמותרו למר ר' אלעזר בן שמעון [דמותר] להבדיל בחטאת העוף השני סימנין, ושמעתי שמבדילין אי הבדיל קאמר דאי הבדיל דיעבד לא מיפסלא, אם רסי הבדיר דיעבד כח מיפסכת, כ כן הא דקאמר התם על הא דמיי בסמוך גבי עולה שנים או ר שנים ואילטריך לומר התם שנים לרבנן ורוב שנים לר' אלעור בן שמעון, לימא כולו כראב"ש ורוב שנים לכתחילה ושנים בדיעבד, וכ״ת דרולה ליישב הכל לכתחילה הילכך לריך לאוקמי שנים ע״כ כרבען אבל לעולם בדיעבד כשר שנים לראב"ש ביו בעולה ביו בחטאת. א"כ מאי בין כשוטה בין במשחת, מי כי ממי פריך בפ' העור והרוטב (דף קפג:) לראב"ש כו'. ועוד קשה מה שפי בקונטרס דלא יבדיל דחטאת ר"ל דלא יעשה הבדלה דעולה שימנה אחר כן, הא פשיטא דקרא לא משמע שתולה החטאת בעולה, לכך

מתות עשונה המוספה בשיהה בשיהה לכן לה פליגי דפסולה כיון דהואה מעבודות המעכבות בחטאת וומצא שמבדיל בעודו עסוק בעבודות נראה לרי" דודאי בהבדלה דקודה הואה כי"ע לא פליגי דפסולה כיון דהואה מעפרות המעלה, וכן ההיא דפ"ק דחולין מיירי בהבדלה קודה הואה, והשתא לא פליגי הכא אלא בהבדלה דלאמר הואה וקודה מילוי. נוא"מן א"כ למה קאמר ממניתין דלא בראב"ש, לישני ליה מחני איירי בהבדלה דקודה הואה, וייל דמשמע ליה דממניתין איירי בכל ענין, ועוד משמע ליה דהבדיל בחטאת איירי דומיא דהבדיל בעולה דאיירי בהבדלה דסמוך (דמיליי) (למיליין

דהאם ליכא בעולה, כמו כן איירי בחטאת בהבדלה שמתוך למילוי כגון שכבר עשה החאה: ב"צו" חשאת חעוף איבא בינייהו. ח"ק סבר מילוי מעכב והוי קודם מילוי בקודם הואה דאמר קרא לא יבדיל, דהא כיון דמילוי מעכב לא סבי ליה דלא עביד מילוי, וא"כ ע"כ עדיין עסוק הוא בעבודות המעכבות במטאת, ובהר מיירי קרא דלא יבדיל בדפר, והוי במבדיל, קודם הואה דאמר קרא לא יבדיל בעביד מילוי וא"כ ע"כ עדיין עסוק בעבודה הוי דמילוי חטאת השף מעכב כמו מילוי דעולה ומלא שהוא טוסק בעבודת החטאת, לאו משום דבעיון לרב מסדא הבדל דעולה והכשר דעולה בהבדלת סימן שני, אלא ר"ל עסוק בעבודה הוי דמילוי מטאה בשר ב"ר בעודת החטאת, לא מעכב א"כ אינו עסוק בעבודות החטאת, מחקר בשר בעלמא הוא? ר"בה אשר בר"ר בלומר ודאי פליני